

Đánbà

NR 1904

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 137 — 9 JANVIER 1942

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du

TUẦN BÁO ĐÁN BÀ

76, WIÉLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,30

SÁU THÁNG 2,50

MỘT NĂM 5,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐỔI

Canh bạc và cuộc đời

Một bạn đọc viết thư hỏi chúng tôi tại sao bạn không gặp may. Đi buôn trong lúc người ta lãi hàng vạn thì mình chỉ lỗ vốn. Làm nhà bán thì chưa kịp bán, nhà đã đổ ụp mất tầng trên. Bạn thù oán cái số phận đen đủi nó ám ảnh bạn và tỏ ra ý phản-uất chán đời.

Chúng tôi cũng nhận rằng trong đời người ta có nhiều lúc đen tối như thế thật. Tất cả Trời và người đều như hòa nhau lại để mà quấy rối làm hại mình.

Chúng tôi không muốn khuyên người bạn ấy cứ kiên gan, cứ can đảm nữa đi, thế nào rồi cũng thành công. Lời khuyên ấy đại-cương vẫn là hay, nhưng nhiều lúc lại thành một cử chỉ liều lĩnh, tức như ở trường hợp của bạn đọc nói trên vậy.

Các bạn có bao giờ chứng kiến một canh bạc không? người ta ví một canh bạc là một cuộc đời rất đúng. Kẻ đổ đàng gặp càng được nhiều lên. Kẻ đen thua, càng đánh càng thua, càng thua càng nóng mắt, đánh liều và

thua thêm. Nếu khôn ngoan, tỉnh trí ra, đứng sốt ruột, gặp hốt bạc đen, đánh dè dặt cầm chừng, hoặc nghỉ hẳn thì dám chắc kẻ đen không bao giờ thua sạch cơ nghiệp cả. Nhưng trong đám bạc nào thấy kẻ đen đã có cái gan nhin đánh?

Cho nên trong việc làm ăn cũng vậy, càng thất-bại, càng sốt ruột, muốn kinh - doanh gặp lên để lấy lại chỗ thiệt-hại trong cnộc kinh doanh trước, Và cũng như kẻ đánh bạc đen, nóng mắt không còn tính nước cao thấp gì nữa cứ xông sáo đánh liều, làm liều. Sự gan góc trong những trường hợp ấy — như tôi đã nói — là là một cử chỉ liều đầy con bạc thua thêm, đẩy người kinh doanh thất bại thêm mà thôi!

Tức bực không hiểu duyên cớ vì đâu, người ta chỉ còn biết đổ cho con đen vận tưng, cho cái số phận mà thôi.

Song số phận mỗi người dù đã thiên định mà cũng có cả sức người gây ra nữa! Mỗi người chúng ta đều có thể là một ông Trời của chúng ta để định đoạt sự hạnh-hoạ, thành, bại của chúng ta được;

Chỉ cốt rằng lúc làm ăn hanh thông như trong canh bạc gặp vận đỏ chúng ta biết thừa dịp kinh doanh gặp lên. Lúc gặp vận đen biết nhin. Nếu có muốn gỡ gạc với cái vận rủi thì phải biết thi gan một cách sáng suốt, đừng liều lĩnh như kẻ thua bạc nóng mắt và cũng đừng như kẻ thua bạc vừa gỡ vừa run sợ, trong lòng nơm nớp có lẽ tiếng này mình lại thua mất tuy ý mình muốn được.

Nơm nớp lo sợ cái gì thì thường cái sự ấy nó lại hay đến.

Phải sáng suốt để mà tính một nước bạc, một công cuộc làm ăn hay, tức khắc thời vận sẽ xoay đổi lại, chuyển đen thành đỏ, Và đến khi ấy sự khôn ngoan là ở như ta cả, đừng đánh sai tiếng bạc đừng làm hỏng cuộc làm ăn để cho cái vận đỏ nó theo mình mãi mãi.

THU-LINH

Phong Chê Pétain đã nói:

Bản-chức mong tất cả quốc-dân phải thấm nhuần một tinh-thần mới để phục hưng vinh-quang của Tổ Quốc. Bản chức trân trọng đề lời chúc các dân-tộc Đế quốc xa cách trùng dương và các tù binh lưu trú ở ngoài bờ cõi. Nước Pháp vẫn còn — Chúc mừng năm mới —

CÁC ĐẠI LÝ XIN CHO BIẾT NGAY LẤY BAO NHIÊU SỐ TẾT VÀ NHẤT LÀ LÀM RELEVÉ, GỬI TIỀN VỀ CHO

Cùng các bạn

Những bạn nào nhận được thư của bản báo, hoặc thấy ở ngoài băng báo cho biết hạn mua đã hết, xin gửi ngay tiền về để cho bản báo tiện việc sổ sách cuối năm. Cảm tạ các bạn. T. B. Đ. B.

Sáu năm trước, tôi yêu V. Không vì một lẽ gì cả, V. bỗng dưng bỏ nhà đi, cũng không nói cho tôi biết. Được hơn một năm, ở nhà có người hỏi, cha mẹ bắt buộc, thế bắt buộc tôi phải lấy chồng và theo chồng tôi đi xa. Tại đó, sự tình cờ đã để tôi và V. gặp nhau. Cùng ngạc nhiên, cùng ngỡ ngàng. V. kiểm cách hỏi cho tôi một lá thư trách móc tôi và nói chỉ vì muốn gây một sự nghiệp xứng đáng với tôi nên phải rút tình đi xa. Không ngờ ý định chưa thành tôi đã phụ bạc V. Bức thư đầy oán hận và còn ngờ ý nếu tôi chẳng cùng V. nói lời ước cũ đi trốn với V. thì V. sẽ tự tử sau khi chẳng để cho tôi yên lành.

Hiện tôi sống trong một cơn ác mộng. Bà chỉ cho tôi cách sử sự,

TRẢ LỜI -- Bà phải đi tìm tình mà nhìn cái cảnh ngộ của bà, đừng cố gắng đừ g sợ sệt lá thư vừa oán hận vừa đe dọa kia.

Nếu cố gắng quá, V. sẽ biết chỗ nhu nhược của bà và càng thúc bách bà. Bĩ quá thế tất một là bà theo V. hai là bà thú thực với chồng. Điều thứ nhất cố nhiên là không bao giờ nên rồi. Bởi vì bà không còn yêu V. nữa. Nếu yêu, không khi nào bà hỏi đến tôi. Đi với V. bà sẽ mất hết danh dự và mất cả hạnh phúc. V. không thể

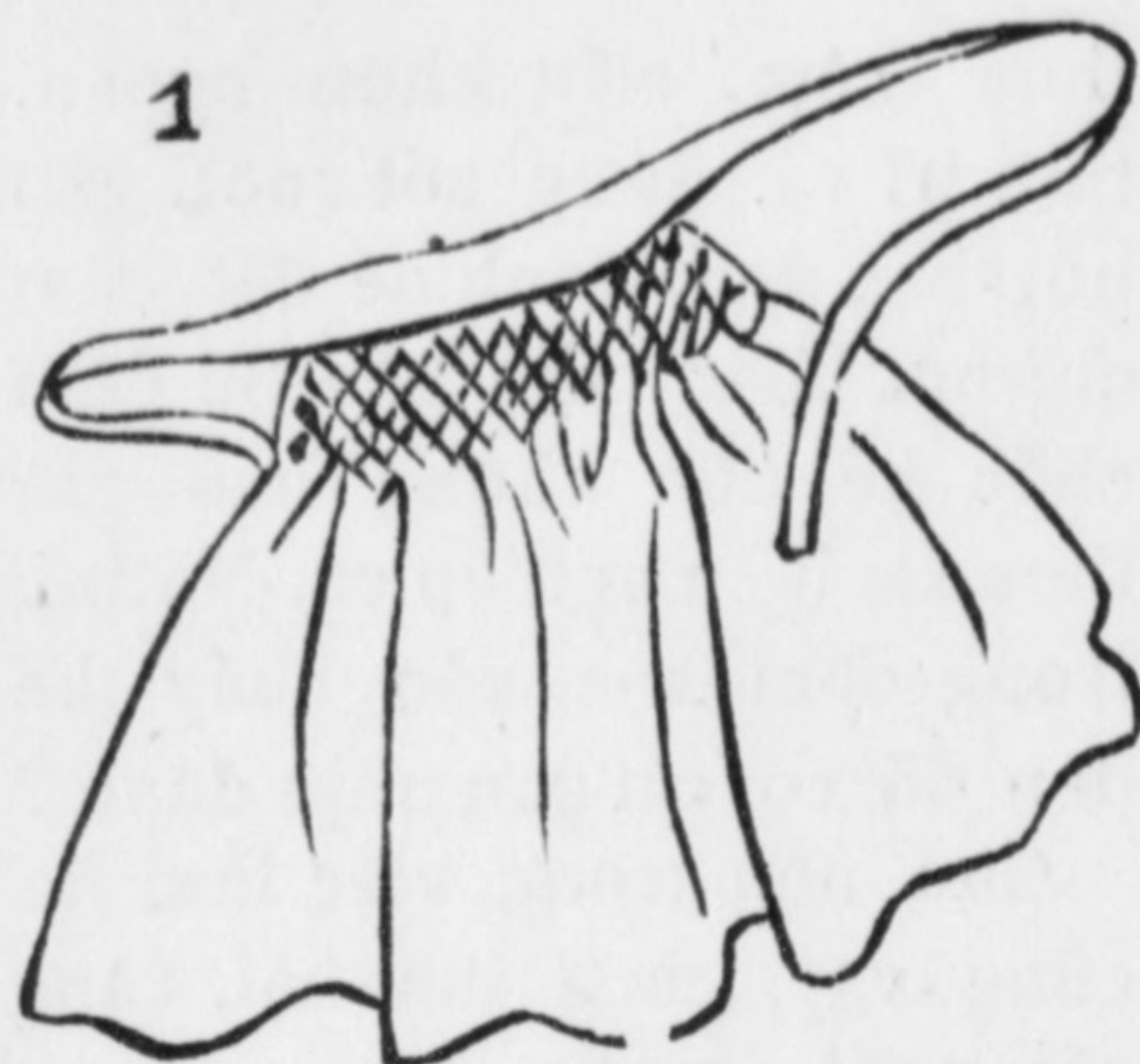
(xem tiếp trang 14)

Vải kiểu áo « tạp dề »

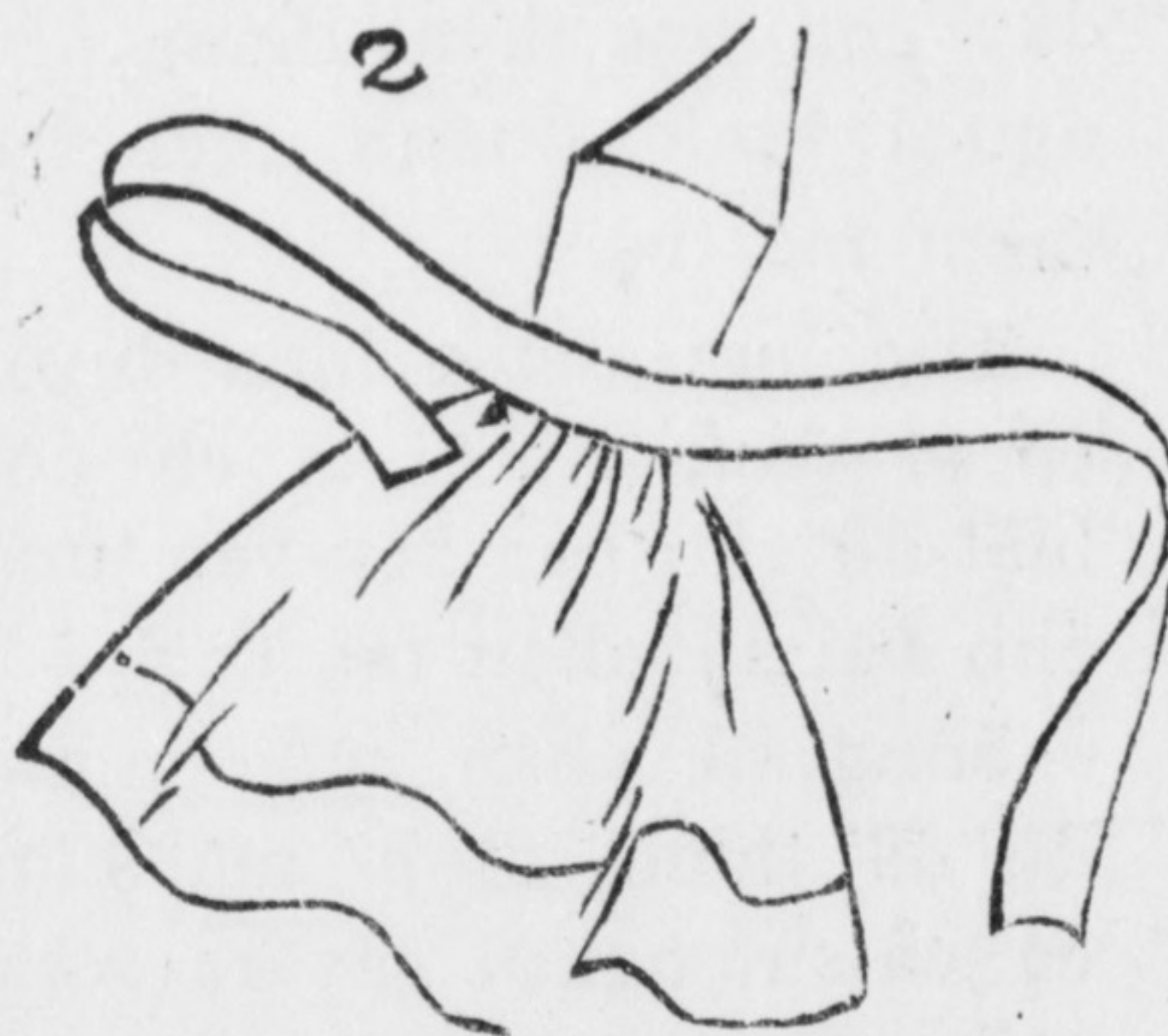
Phần nhiều bạn ngại xuống bếp làm cơm chỉ vì sợ nhỏ nòi nhỏ trảo tro bếp dính ra quần áo.

Mỗi lần xuống bếp lại một lần phải thay áo quần.

Không phải kiếm cách vẽ vời nhưng chúng tôi tưởng những bạn nội trợ cũng nên cần có một thứ áo « tạp dề » giống như các người đầm hoặc bếp tây vẫn dùng để mặc lúc xuống bếp. Như thế

quần áo mặc thường vẫn giữ được sạch sẽ, trong lúc làm bếp có rây mờ màng bụi bám ra tay, chùi luôn vào cái áo « tạp dề » (nhưng nhớ đừng có lấy áo tạp dề mà lau bát đĩa) Mỗi khi đi chơi đâu về cần xuống bếp ngay chỉ việc khoác cái áo tạp dề vào, khỏi mất công đi thay quần áo.

Tùy tính bạn ưa dẫn đi hay se súa, theo những kiểu sau này mà cái rất dễ. Nhớ một điều là tạp dề nên làm bằng những thứ vải thâm màu, vải ô vuông. Thứ vải moncaỵ vải vichy ô vuông

khổ rộng 90 bán ở hàng Tây đen dùng làm tạp dề xuống bếp rất thích hợp. Chỉ những người bồi bàn gái, trai ở các khách sạn, các nhà nhà đại gia mới dùng tạp dề trắng.

Kiểu 1. - Hết 1m20 hàng rộng khổ 1m, nếu hàng hẹp om70 thì phải mua 1m50, Chun lối ở ong.

Kiểu 2 Hàng rộng 1m mua 1m. Hàng rộng om90 mua 1m10

Kiểu 3 Hàng rộng 1m mua om75, hàng rộng Om75 mua 1m

Kiểu 4 Hoi rắc rối. Chỗ vai sau lưng phải nổi thêm hai cái giải buộc giải, chỗ thót lưng khâu hai cái khuyết như hai cái vòng bằng vải, sâu hai giải vào. vắt chéo sau lưng vào hai vòng khuyết ấy buộc ra đằng trước bụng. Hết 1m40 hàng rộng 1m, hàng rộng om90 phải mua 1m60.

— Thề thì đáng
phản nản cho em
quá ! Đói về đêm
khô nhất, Ruột nó
như bào ra, sâu
vào. Đói mất ngủ
là thường !

— Chính thế !
Không ngủ được.

— Eun đi đi.

Ngọc dẫn từng tiếng một :

— En đã thú hết tội đầu
Hãy quay lại anh Huỳnh ! Hãy
quay lại để nghe em.

— Anh nghe thế đủ rồi.

— Nhưng jem nói thế chưa đủ. Anh Huỳnh, anh có nhớ cái áo anh mới may cho em không? Cái áo màu mauve giá 8 đồng một thước ấy mà? Cái áo ấy bữa anh gần về bị rách một miếng ở gần nách.

Huỳnh quay lại, mắt đỏ ngầu :

— Em nói đi, nói hết cho anh nghe, anh có đủ can đảm để nghe.

— Cái chỗ rách ấy, anh hỏi em, em bảo là mắc vào cánh cửa nên rách, chính ra không phải. Anh T. làm rách đấy. Anh ấy vội vã quá, sé rách cả.

Huỳnh rùng mình cười gằn:

— Đề bữa nào gặp T. anh
bảo anh ấy đền em. Rồi sao
nữa ?

— Rồi hết cuộc đi chơi này đến cuộc đi chơi khác, lắm bữa quên ăn. Lúc trở về đói quá, trời khuya, các tiệm ăn đóng cửa cả, có khi phải nhịn đói đi ngủ, có khi đành gõ cửa mua đồ nguội ăn vậy.

em lại ao-ước giá có anh T. đến
cho em đi chơi nữa.

—T. có đến không?

— Không, vì anh ấy không bao giờ giám bỏ chị ấy ở nhà một mình để đi chơi suốt đêm.

Huỳnh cười âm thầm :

— Thật là quái gở ! đã sợ vợ lại còn đèo bông. Thế em, em thức suốt đêm à ! Thức đến một mình buồn lắm nhé, và nhất là đêm lại càng dài ghê dài gớm. Em làm gì để khuây khỏa ! nghĩ đến anh nằm ở đường đường không ?

— Có ! Song chỉ nghĩ tới một chút thôi.

— Còn thì nghĩ tới ai ?

— Chẳng nghĩ tới ai nữa !
 Nằm nhìn khói thuốc lá ...

— Ủa ! em hút thuốc lá hồi nào ?

— Từ hồi quen T. Nhưng thuốc lá của T. là thuốc lá thơm, nhẹ, em mới hút được, chứ thuốc lá của anh nặng, em chịu !

— Hút thuốc lá suốt đêm ?

— Thì buồn mà !

— Sao không vào với anh ?

— Sợ làm anh mất giấc ngủ

và cũng ngại xa. Giá anh có một cái xe hơi như của Bác-sỹ T. và em cũng biết cầm lái thì chắc là lẩm đêm em vào phá giấc ngủ của anh... À, anh ạ, có một lần em với T. về khuya, xe đi qua đường vắng, T. hỏi em có muốn vào thăm anh không, em bảo có, xe đỗ, em húc xuống nhưng gương ngừng làm sao ấy. Em lại thôi.

Huỳnh cười to hơn lần trước

— Em cũng bắt ngượng kìa à ! khá' đấy ! Thì ra đều anh nghĩ từ xưa rất đúng : « Phạm đã là người bất cứ tốt, xấu, hay dở thế nào, trong tâm khảm bao giờ cũng vẫn có một chút thiện căn. Cái thiện - căn ấy là cái thiện của ông Không - tử nói trong câu : *nhân chi sơ tính bản thiện*, Chữ bản thì hơi lằm, chứ chữ thiện thì đúng ! Nên về sau học trò ngài là ông Mạnh-Tử mới đổi ra là : *nhân chi sơ, tính thiện*. Thiện ! Em có biết chữ thiện ấy không ? Nó là một mảnh của cái linh hồn cao xa toàn-thiện toàn-mỹ kia mà lúc mỗi người sinh ra đều có cả. Ta là người ở xác thịt. Ta là tr

Agent exclusif de
l'Indochine (Nord) GIÚP CÁC BÀ, CÁC CÔ CÓ BỘ NGỰC VỪA Ý

Le Lux Crédi Foncier Hanoi Le flacon 2\$80

Tél. 1210

ở chỗ thiện anh vừa nói. Và em, em nên cảm tạ trời đã ra ơn chưa gặp tắt hẳn cái ngọn lửa thiện ở trong lòng em !

Ngọc vừa định mở miệng nói nữa thì người chủ nhiệm ở ngoài bước vào, vừa cười vừa hỏi:

— Gớm, hai ông bà đi đâu sớm thế? Ăn gì chưa? Ở đây, rồi ta đi ăn một bữa. Anh Huỳnh này, chiều qua, lúc anh về khỏi, có một việc xảy ra làm tôi cười nôn ruột.

— Việc gì?

— Lát nữa nói.

Rồi người chủ nhiệm quay lại phía Ngọc:

— Thưa chị, đó là việc nhà báo, chứ không có việc gì khác cả.

Một người loong-toong gõ cửa vào:

-- Có giấy nói gọi ông Huỳnh. Bấm một tin ở Cần-thơ. Phóng viên nói gấp lắm, ông xuống ngay cho.

Huỳnh chạy vội đi, Ngọc và người chủ-nhiệm ngồi lại. Ngọc nói nổi câu chuyện.

— Dẫu có chuyện khác bây giờ cũng không can gì đến tôi. Người chủ nhiệm tưởng Ngọc dối đỡ lời:

— Tôi xin thề rằng việc nhà báo thật.

— Việc gì anh phải thề. Đây anh coi, đến tôi bắt được lá thư này của « thiên hạ » gửi cho nhà tôi mà tôi có nói gì đâu ! Người chủ nhiệm cầm lá thư tay Ngọc chỉ nhìn qua rồi lại đưa trả:

Lá thư này tôi coi rồi.

Ngọc cười chưa chút:

-- Và hẳn anh không còn thể chối cãi giùm cho nhà tôi nữa?

-- Chị coi kỹ lá thư chưa?

-- Tôi không bỏ sót một chữ.

-- Chắc chị chưa coi phía sau.

Ngọc chưa coi phía sau thật. Nguyên lá thư viết hết có một nửa mặt giấy. Ngọc tưởng mặt sau trắng, không coi tới. Thấy người chủ-nhiệm nhắc, Ngọc lật vội mảnh giấy. Một giòng chữ buen « Anh Huỳnh. Cô ta lại sai người đến đưa tôi lá thư này nhờ

chuyển giao cho anh. Dẫu anh không đoái đến người ta, anh cũng nên trả lời kẻ tội nghiệp ».

Ngọc sấm mặt ;

— Chử anh?

— Vâng.

Chị tới đây vì việc ấy?

— Việc gì?

Nghiêm chỉnh, người chủ-nhiệm tiếp theo:

— Tôi đoán anh chị lục đục vì bức thư ấy, có phải không?

— Không?

— Chị đừng giận tôi. Người loong toong bảo tôi rằng anh đến đây từ ba giờ sáng. Chị không nên ghen quá. Hồi này tôi coi anh bơ phờ về thể chất và hốt hoảng về tinh thần lắm. Việc giữa anh và cô nữ đều đương tôi biết. Anh có kể lại cho tôi nghe. Anh chưa yêu cô ta. Bằng có là cô ta viết đến 3 lá thư nhờ tôi chuyển giao cho anh, anh cũng không trả lời.

— Anh cũng quen cô ấy à?

— Cô ta là cháu họ nhà tôi.

— Anh có cô cháu họ vợ quý hóa nhỉ?

Người chủ-nhiệm mỉm cười không đáp.

Ngọc tiếp:

— Cô ấy mê nhà tôi và định rẽ duyên vợ chồng tôi, anh có biết không?

Ngọc nói câu sau như hét lên. Người chủ-nhiệm ngơ ngác trước thái độ quá sẵn của Ngọc vội vã trả lời:

— Đề tôi mắng nó.

— Anh mắng nó bây giờ có ích gì! Vợ chồng tôi đã bỏ nhau rồi. Vừa bỏ nhau xong!

Hết sức ngạc nhiên, người chủ-nhiệm giương to đôi mắt:

— Anh chị bỏ nhau!

— Vâng.

Ngọc không thể nói được nữa. Cờ họng Ngọc nghẹn rồi, Ngọc nín lấy người chủ-nhiệm, òa lên khóc.

Ông này cuống cuống không biết xử trí thế nào. cố sức đỡ Ngọc và ôn tồn hỏi:

— Sao! Sao! tôi không hiểu gì trong truyện này hết. Chị ngồi ngay ngắn lại nói rõ đầu đuôi cho tôi nghe

Ngọc lau nước mắt, rồi chống hai tay xuống bàn, thở dài nói rất nhỏ:

— Anh chủ-nhiệm ơi! Quá mệt rồi! Tôi tự giết tôi rồi. Không thể ai cứu được tôi nữa. Tôi chết. Con khốn nạn nó hại tôi. Nó vu oan cho tôi.

— Ai vu oan cho chị?

Ngọc giậm chân thỉnh thỉnh:

— Cháu anh! cháu anh! con giết người.

— Nó vu oan gì cho chị!

— Nó bảo tôi có ngoại tình với bác-sỹ T. bạn của Huỳnh! Rồi bao nhiêu những sự không may rớt rập đến làm tôi hoa mắt, đem tôi vào đất chết...

— Chị đừng sợ, tôi sẽ nói với anh giùm chị. (Còn nữa)

L'édition de luxe des

Paroles du Maréchal

(Tome I et II réunis)

Paraîtra fin Octobre

Édition du Gouvernement Général de l'Indochine. Prix 5,00

Les souscriptions sont reçues jusqu'au 20 Octobre ;
à Hanoi à la Mairie et au Bureau de la Presse de la
Résidence Supérieure

à Haiphong à la Mairie, dans les Provinces et territoire
militaires aux bureaux de la Résidence

NHỮNG CHÌA KHÓA NÀY

ĐỂ MỞ CÁC TÂM LÒNG

BÊN Mỹ văn sĩ Date Carnegie mới xuất bản một cuốn sách được dân chúng Mỹ hoan nghênh nhiệt liệt : Một triệu cuốn bán hết veo trong một ngày. Sở dĩ được hoan nghênh như thế vì trong cuốn sách ấy Carnegie chỉ cho mọi người rõ những phương pháp gây lấy tình bằng hữu, trao cho ta « những chìa khóa để mở tất cả các tâm lòng »

Sống giữa xã hội, bản tính của con người là ưa được thấy sự chú ý chung quanh mình. Tình bè bạn cần thiết cho phần tâm-hồn và cả phần thực-tế của ta nữa.

Ra đời chẳng phải chỉ một sự tài trí thông minh của ta đã đủ làm cho ta thắng lợi trên đường đời. Ta phải biết cách gây lấy những cảm tình tốt ở chung quanh ta. Đó là những trợ lực rất quý báu cho sự thành công cho mỗi hạnh phúc của ta.

Dưới đây là những chìa khóa Carnegie nhủ ta cầm mà mở cửa tâm lòng ở quanh ta.

1.) Tha thiết đến việc của người khác

Chú ý đến công việc của mọi người, dù công việc của người ta có hèn mọn cũng nên biết chỗ khả quý của cái việc ấy mà khen ngợi người ta, cho người ta thấy rằng công việc của người ta cũng có giá trị, hữu ích.

Để làm ví dụ, Carnegie kể chuyện một bác phu quét đường được Carnegie khen ngợi là quét khéo, thích quá tự nguyện đến làm giúp không lấy tiền ở vườn nhà văn-sĩ.

2.) Nói năng cho khả ái

Một ví dụ khác : Carnegie đơn cử ra : Một viên chức sở Bru-chính ngồi ở ghít-sê gọi « Đảm bảo » công việc nhiều, người gọi lúc nào cũng tấp nập nên viên chức đó không được hòa nhã lắm với khách hàng. Carnegie cũng là một trong số những người đến gửi đảm bảo phải châu chực, phải chịu đựng vẻ mặt căm căn của viên chức kia : Carnegie chú ý thấy anh ta có món tóc rất đẹp lên tiếng khen ngợi :

— Chào ! Tóc ông đẹp quá. Ông dùng thuốc hay bôi thứ dầu gì mà tóc ông đẹp thế kia ?

Viên chức nọ rất ngạc nhiên và khoái trá. Bấy nay chẳng có ai khen món tóc của ông ta cả.

Từ đó Carnegie có việc rá sở Bru-điện không còn phải châu chực chờ đợi nữa,

Viên chức kia đã trở nên một người bạn của văn sĩ. Thấy văn sĩ ra là viên chức vội nghe đầu với tay qua đám đông mà nhận những gói đồ thư từ của Carnegie gửi đảm bảo và nói :

— Được, được. Mai ngài hãy trả tiền.

3.) Lúc nào cũng tươi cười

Nếu bạn định tranh luận với ai bằng cái giọng lời đanh thép tức tối thì chắc chắn là bạn sẽ bị đối lại cũng bằng cách bất nhã ấy. Nhưng nếu bạn dịu dàng khoan thai mà giảng giải cho người ta chỗ lầm của người ta thì chẳng bao giờ có thể xảy ra những sự to tiếng và vũ phu cả !

4.) Đặt mình vào địa vị các khách hàng

Chìa khóa này riêng để các bạn nhà buôn dùng. Vì một người buôn bán càng cần phải có bạn nhất là bạn hàng. Trong nghĩa chữ bạn hàng của ta có cái nghĩa người đến mua quen lâu dần thành bạn. Vậy thì ai đi mua hàng cũng muốn được hàng tốt, giá phải, không bị lừa, bị hớ.

Nhà buôn nên đặt mình vào địa vị người khách hàng để mà đừng ăn lãi của người ta quá lỗ ! Như vậy khách hàng sẽ thành bạn hàng. (xem tiếp trang 13)

CHUNG QUANH VẤN ĐỀ NỮ TỬ GIÁO DỤC

NHỮNG TỆ-HẠI CỦA TÍNH TÌNH PHU-NỮ

NGUYỄN-BÝ

ĐÂY, trạng thái yếu ớt của người con gái là cái tính làm họ chán chường và gây ngó không biết cho bản ngã mình thiên về chiều nào của phận sự.

Khi lớn lên đã có một số tuổi khá nhiều, không được hấp thụ một nền giáo dục có căn bản, họ không tài nào có nhã thú và lòng ham muốn; họ cảm thấy buồn rầu trước một hành vi nghiêm nghị, trở nên uể oải trước một công việc trang nghiêm. Sự sa ngã theo lạc thú, thường xảy ra cho tuổi trẻ: ấy là một sức mạnh vô hình dễ lôi kéo trẻ em vào sự chơi bời, theo một con đường phóng đãng.

Như thế khiến họ sợ sệt một cuộc đời sống có nền nếp, cần cù.

Trong cái tuổi đầu tiên ấy, người con gái của ta thiếu mất sự kinh nghiệm và quyền lực để bảo toàn một ít công việc trong gia đình của cha mẹ. Mà họ cũng không hiểu đến sự trọng đại cần phải săn sóc ấy nữa, nếu như bà mẹ thân yêu của họ không chịu khó vẽ bày cho họ từng chút một. Song lẽ nếu họ thuộc về nững hạng con nhà khá giả thì sự lãnh đạo với công việc lại càng tăng lên bội phần. Hay

chẳng nữa, họ chỉ làm việc đôi chút gọi là, vì không hiểu sao, người ta cứ tin rằng phụ nữ nên làm việc ít mới phải.

Mà họ có làm chẳng nữa thì cũng chẳng qua là bề ngoài mà thôi nó không phải là tính tập quen lấy cho công việc mai sau.

Trước trạng thái ấy họ sẽ trở nên thế nào? Những lời giáo huấn quá nghiêm khắc của các bà mẹ hay la mắng con thái quá, vì tưởng thế là cách vẽ bày hay ho, bắt con phải chiều theo ý mình về mọi phương diện đã vô tình làm các cô trở nên âu sầu bức tức và chán nản rồi phẫn uất, và nhiều khi trở nên độc ác và tàn nhẫn là khác nữa.

Trái lại các bà mẹ vì cưng con quá mà để các cô nên hư thân.

Sự nũng nịu là tính tình thường riêng của phụ nữ. Mà từ sự nũng nịu đến sự nhát nhóm nó không xa. Bởi thế cho nên ta cứ vì sự nũng nịu của họ mà để cho họ thông thả không làm việc gì, thì trong sự ăn không ngồi rồi ấy họ trở nên biếng nhác.

Mà tính biếng nhác là nguồn gốc của sự tê liệt hao mòn tinh thần và thể chất, là cái suối không bao giờ cạn của chán chường và uể oải. Hơn nữa, nó sẽ kéo họ đến sự ươn lười. Như thế sức khỏe của họ sẽ bị nhiều ảnh-hưởng xấu. Vì sự ươn lười ấy chỉ làm cho họ trở nên yếu ớt, khó tính, nhỏ nhen và hay mơ tưởng đến những cái đầu đầu. Trái lại một ngày làm việc có điều độ là thang thuốc bổ cho tinh thần và thể chất. Nó làm cho người ta trở nên vui vẻ, minh mẫn và khỏe mạnh.

Sự yếu ớt của tinh thần ấy, của sức khỏe ấy cùng sự nhàn rỗi ấy sẽ đưa tâm linh các cô đến những một tương lai rất tai hại và trống rỗng.

Nhiều người có học thức hay suy nghĩ đến những sự qua sức mình hầu hết, là một sự tò mò vô dụng, ngu dại. Họ hay khinh bỉ những việc đã từng trải, hay mỉa mai những linh-hồn còn thấp

kém đương chịu khó hiểu những việc mà đối với họ là vô giá trị. Sự tò mò ganh tỵ ấy, lòng khinh bỉ kẻ khác ấy, sẽ đưa họ đến sự lầm-lạc to-tát ở bước vị lai.

Trái lại, có lắm người vì giáo-dục sai lầm, không chăm chỉ đến sự thật và lẽ phải, có những tư tưởng lãng mạn, không căn cứ. Lỗi tại sinh dưỡng vật tinh thần không căn bản, không vững chắc. Lòng hiếu kỳ của họ xây chiều một cách mạnh mẽ theo những ảo tưởng xa xăm, không bổ ích, không cơ sở và có hại.

Họ đọc những tư tưởng chỉ nở ích cho sự khoe khoang trống rỗng của mình. Họ say mê những tiểu thuyết, những kịch khúc, những tự sự hư tưởng đầy rẫy ái tình. Họ luôn luôn định tưởng đến những lời ngon ngọt, đắm say của những nhân vật ở trong truyện, làm cho linh hồn mình vẫn vơ suy nghĩ ngoài vòng thực tế. Và cũng vì đây có sự lầm lẫn của họ.

Một người con gái giàu tình cảm say mê bởi những ảo ảnh sẽ cảm thấy mình ngơ ngẩn lạ lùng khi không tìm đâu ra, ở xã hội hiện tại những nhân vật như ở trong truyện.

Một vài người lại có tính tò mò quá mạnh, muốn hiểu biết một cách « sốt nóng » những hành vi những tư tưởng của kẻ khác những ca khúc, những thời sự những âm mưu hay những tình cuộc; nhận nhiều thư từ, đọc nhiều tư tưởng của kẻ khác không gởi cho mình; họ muốn người ta nói

(Xem tiếp trang 14)

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đậu)

Tel: 1390

NGOC LIÊN THÀNH

Gió sớm thổi còn vương trong điện ngọc,
 Tiếng chuông ngân lạnh-lạnh cửa lầu hoa
 Vòm trời xanh không một áng mây qua.
 Màn trời mở muôn lòng theo ánh sáng.
 Lầu thượng-uyên Liên-Thành ngồi như chán,
 Cảnh bình - minh và cửa tuổi đang thơ.
 Liều bên hồ gió thổi nhẹ phơ - phơ ;
 Soi bóng nước từng hàng cây xanh biếc.
 Nét mặt ngọc một màu trong như tuyết,
 Ngọc-liên-Thành người ngọc của muôn dân
 Một kho - tàng quý báu của non sông,
 Một biểu-miệu cho muôn nghìn thứ đẹp.
 Hình ảnh, của đời đời trong bất - diệt,
 Nhưng Liên-Thành đã ôm hận nghìn thu,
 Trái tim nàng đã gửi kẻ chinh - phu,
 Nơi chiến - địa từ ngày trên cật ngựa ...
 Đời chiến - sĩ đã gửi theo mưa gió,
 Chàng ra đi, chàng dẫn đến thu sang.
 Gió heo may rung thổi những cây vàng,
 Là ngày ấy phương xa chàng trở lại.
 Nhưng bóng bạn xa vời nơi quan ải,
 Vẫn mịt mù lần lửa tháng ngày qua.
 Đề từ nay trên cánh cửa lầu hoa,
 Con người ngọc-âm-thâm ngồi ngóng đợi.

Lê-Thành-Quý

(Mùa thu năm Tân-tý.)

Thưa bà ông Bác-sỹ khuyên

Cho trẻ ăn nguyên sữa từ lúc
 mới đẻ đến khi được 15, 20
 tháng mà vẫn khỏe mạnh lớn
 đều thì là một sự hân-hữu.
 Thường nhiều chứng nặng hay
 nhẹ bắt đầu xuất hiện ngay từ
 khi trẻ mới 7, 8 tháng. Dù trẻ
 cân lên vẫn đều, ta trông người
 bệu, nước da xanh, răng chậm
 mọc và mọc không đều, chậm
 biết đi, trí khôn chậm mở mang,
 ấy là trong người thiếu chất gì
 nên sự lớn phải chậm lại. Các
 trẻ ăn sữa người thì ít có các
 chứng ấy hơn các trẻ ăn sữa bò.

Trong sữa có chất đồng, chất
 sắt, các thứ muối, các chất tươi
 mà cơ thể trẻ phải dùng trong
 sự sinh sống và sự phát dục
 của các bộ phận.

Từ quá sáu tháng trẻ đến thời
 kỳ mọc răng, trong người phải
 mau lớn nên ta phải tìm các
 thức ăn khác đủ các chất bổ
 dùng trong các việc ấy. Sự cho
 ăn thêm các món ăn khác cũng
 phải tùy thời tiết từng mùa, tùy
 sức khỏe của trẻ. Cho ăn thêm
 các món khác không phải là
 ngoài các bữa sữa hàng ngày
 ta cố nhồi cho trẻ ăn thêm các
 thức khác như người thường
 làm. Tùy sự tiêu hóa nhanh
 chậm ta dần dần thay mỗi ngày
 các bữa sáng bằng các bữa ăn
 các thức khác, công việc phải
 làm theo từng thời kỳ :

a) Trẻ từ 6 tháng đến 1 năm.

Trẻ đến tuổi có nước rãi nhiều,
 trong dạ dày sinh nhiều chất,
 làm các món ăn thêm dần dần
 tất nhiên là món bột quấy với
 sữa. Trẻ khỏe mạnh ăn uống
 tiêu đều hòa thì từ 6 tháng đã có
 thể ăn thêm bột.

(Còn nữa)
 Bác-sĩ Mỹ

... CHI THIÊN

Chuyện ngắn của Ph-q-Định

*Ngón cầm dù lưa vào tai
Điệu nghe đã vậy ai người thăm âm*
HOA-TIÊN

I — Người bạn láng giềng

MÙA đông ấy cách đây đã mười năm. Một buổi sáng chủ nhật, vào khoảng tám giờ tôi đang ngồi ở bàn viết, chợt nghe ba tiếng người bước lên thang gác :

... một thứ tiếng đều đặn, dần dỏi, ... một thứ tiếng lệt bệt khoan thai, ... một thứ tiếng nặng nề vấp vấp ...

Tôi dừng bút lắng nghe, và hơi nghĩ ngợi : ở gian gác rộng rãi, vắng vẻ này, tôi ở có một mình mà ít khách đến thăm ; mấy ông bạn thân hay lại chơi, thì tôi đã thuộc hết tiếng giày, những bước đi khác lạ này chắc là của ba người không quen biết nào đến tìm tôi có việc gì đây ... mặc áo đứng dậy, tôi mở cửa ra hiên.

Ở vòng cầu thang, bước lên một chàng âu-phục vóc dáng dong dạc, tay sách túi đàn ; theo sau là ông chủ nhà tôi, vận áo bông dài không cài cúc, tay dấu trong vạt áo lòng thòng, chân lê đôi giày ta ; và i-ạch ở mấy bậc thang dưới, người phu xe, áo chàm xanh vác một cái hòm. Tôi chợt hiểu thì thiếu-niên đã ngả mũ chào, ông chủ nhà đã giống dả nói :

TUYẾT MỸ L

— Ông bạn láng giềng mới của ngài đấy !

Tôi nghiêng đầu đáp lễ, mà chàng đã lên tới hiên gác, bắt tay tôi một cách rất có cảm tình ; ông chủ nhà đã rút tay trong vạt áo bông, cầm chìa khóa mở cửa gian gác bên cạnh, vào trong mở hết các cửa chớp, cửa kính, rồi ra hiên đứng cạnh chúng tôi, trông cho người phu xe khuôn dầm dề vào nhà. Thiếu-niên soay mình nom qua, rồi ngảnh lại nói truyện :

— Tôi đề ý tìm đã hơn ba tháng mới được gian gác này ; rộng rãi, sinh đẹp, trong một phố tịch mịch, và bên một người láng giềng rất hợp mình.

— Tôi chợt nghe nhờ nói kiêu sức ấy, thì chàng đã tiếp :

Tôi đã đến xem nhà hai ba lần lúc ngài đi làm vắng, và đã hỏi kỹ càng về tính ngài. Tôi tỏ ý cảm-tạ sự đề tâm ấy, và tự nhiên trong lòng thấy rất nhiều mỹ cảm đối với người tôi vừa biết độ mười phút. Tôi gọi thằng nhỏ của tôi sang giúp người phu xe kê giong đồ đạc bên nhà chàng.

Một lúc sau mọi sự đã xếp đặt, ông chủ nhà chào chúng tôi rồi xuống gác. Tôi theo chàng vào nhà mới : đồ đạc rất ít chỉ vừa đủ những thứ cần dùng nhưng rất sang trọng một cách giản dị. Tường không một chiếc tranh ảnh, bàn không một thứ bày chơi, sách cất hết vào tủ, ngoài duy có túi đàn.

Xét cách chọn nhà, phố và láng giềng, nhìn những đồ đạc, tôi đã lượng biết tính người. Tôi dặn riêng thằng nhỏ của tôi quét giong cho cẩn thận sạch sẽ, và phải mang sang mọi thứ cần dùng, cho chu đáo đều đặn.

Đứng lặng hồi lâu, tôi chào chàng về nhà.

Chúng tôi ở gần nhau đã ba năm, rất thân yêu nhau như anh em ruột, nhưng ít sang

chơi nhà nhau, chỉ hay bắc ghế cùng ngồi ở hiên gác mà ít khi trò truyện.

Chàng không mượn người ở : Thằng nhỏ của tôi săn sóc cả hai nhà, nó vốn là người làng vừa chung thành vừa nhanh nhẹn. Chàng rất ưng ý, và nói rằng chẳng muốn có thêm một người nào quấy rối cuộc đời của chúng tôi.

Tôi biết tính chàng, nên cũng chiều : Cứ yên lặng mà thân yêu nhau, không hỏi han lời thối gì cả. Tên chàng là gì, chàng làm ở đâu — tôi cũng không cần hỏi : chỉ thấy thường tối nào cũng chấm bài và viết lách thì chắc chàng dạy học ở một trường nào ; những bài học trò ban tú tài, và năm thứ ba thứ tư lớp thành chung thì biết chàng là một giáo sư, thấy nhiều bài vở cần thận, giới dăng, thì chắc chàng là một giáo-sư có tài, và được đông học trò quý mến.

Chàng ngoài ba mươi, hơn tôi những mười tuổi, nên tôi rất kính trọng và coi như anh, chàng lại nghiêm nghị, ít nói, dõng dạc, thân yêu tôi như em vậy.

Tính tình chúng tôi rất hợp nhau, duy có cách dùng thời giờ thì khác hẳn.

Tối nào, tôi cũng học đến mười giờ, mới đi tắm rồi ra hiên nhìn giờ cho đến khuya,

Tối nào, anh cũng ra hiên ngồi cho đến mười giờ, rồi mới vào làm việc cho đến thật khuya.

Tôi lo cho sức khỏe của anh, nên nhiều khi cưỡng anh đổi giờ làm việc. Anh thở dài bảo tôi rằng :

— « Đòi anh trong trắng và tâm anh phẳng lặng. Tối nào cũng vậy, học từ sớm đến 10 giờ đi tắm rồi ra hiên chơi, đến khuya đi ngủ : đó là cách dùng thời giờ rất tốt đẹp của bậc niên thiếu chăm chỉ vô tư và rất thanh cao.

Đời tôi rộn rã tâm tôi ưu phiền. Ngồi yên lặng ở hiên vắng từ tối cho đến 10 giờ : đó là đề cái dĩ vãng xưa sống lại trong lòng. Vào làm việc cho đến thật khuya đó là vì phận sự mà phải làm, vì chí khí làm giai mà phải học.

Cách dùng thời giờ tại hai ấy, tôi biết lắm. mà anh ạ, không thể sao đổi đi được : Cái đời tình cảm của tôi nó cũng mãnh liệt ngang như cái đời lý trí phận sự. Tôi chăm về sự nghiệp làm giai bao nhiêu thì cũng chịu mến cái đời tình cảm của tôi bấy nhiêu.

Ấy chỉ vì thế mà tôi đã tìm mấy tháng giờ mới gặp người hàng xóm là anh : ưa làm việc đề hợp với chí hướng của tôi, thích tính mịch đề hợp với đời tình cảm sinh hoạt của tôi »

Tính anh lại cương quyết, tôi biết khó chuyển nên cũng thôi...

II Khúc đàn tâm sự

Cứ chiều nào cũng vậy, anh ôm đàn ngồi ở hiên. Nó là chiếc Violon mà anh lại không kéo bao giờ : Chỉ bấm cung và sẽ đưa ngón tay không cho bật thành tiếng. Cứ âm thầm lặng lẽ như thế cho đến 10 giờ khuya. Anh say mê đàn lắm vì không lúc nào rời, nhưng chẳng biết anh có giỏi đàn không ?

Với con người kỳ dị ấy, mình chỉ biết vậy, chứ hỏi mà làm gì.

Tôi thích chơi hoa. Ở vườn dưới nhà, tôi và thằng nhỏ của tôi giồng gọt chăm chút thật nhiều những giống hoa quý đẹp. Tôi thường hái lên cắm lọ đề bàn tôi và bàn anh ; nhiều ngày tiếc những bông sinh đẹp ngoài vườn, tôi phải mua ở nơi khác về bày. Bởi thế vẫn hay có người hàng hoa quen khách vào luôn.

Anh vẫn thường ngồi bên bàn ngắm hoa một cách say mê, lắm lúc lại kéo lọ hoa về gần mình, tần ngần hôn và vuốt một cách dễ thương.

Nhưng con người lạ lùng ấy chẳng biết có yêu hoa thật không, vì chưa thấy anh nảy ý thay hoa cắm lại bao giờ. Anh cứ để mặc, thay hay không, cắm thế nào, bày thế nào, là tùy ở chúng tôi cả.

Có một sáng về mùa đông, anh có vẻ buồn, nhưng lại hoạt động hơn ngày thường. Anh giậy sớm, đi tắm nước lạnh, thay quần áo, chải chuốt, rồi tự mình mua hết cả gánh hoa của cô hàng, tắm gội hoa, bày cắm lấy : sắc hoa rực rỡ cả một phòng, hương đưa tán mạn ra khắp cả.

Với một người lúc thái quá, lúc bất cập ấy, tôi đã quen nết rồi, nên không lấy làm lạ. Lại nghĩ thêm rằng : « có khi tôi đã cảm hóa được anh chăng ? »

Canh khuya đêm ấy, tôi chợt tỉnh giấc, vắng nghe có tiếng đàn ở hiên ngoài. Tôi không biết âm nhạc, nên cũng chẳng hiểu anh kéo những bài gì ; có một điều là nghe âm thanh mà lòng tôi rạo rực, những đường tơ não nuột âm thầm như sé tan nát cả cõi lòng...

Tôi nhận thấy rằng anh chơi đàn rất hay, mà vì sự nhận thấy ấy, nên tôi không lấy cái cử chỉ của anh hôm ấy làm lạ lùng. Một người giỏi đàn, tất phải đã chơi luôn.

Qua cái hôm hoạt động ấy, anh lại trở về đời cũ, âm thầm lặng lẽ như xưa. Tôi đã quen với người thái cực, nên tưởng thái cực là thường.

Nhưng mùa đông năm sau, năm sau,... tôi lại thấy sự thay đổi như ngày năm trước.

Tôi bắt đầu suy nghĩ về các ý nghĩa trong sự ấy, và tôi định tìm cho biết duyên do.

Muốn biết tâm sự của một người nào, phải đề ý săn sóc vào cái điều người ta thật thiết

Tôi định bụng mùa đông sang năm, sẽ giúp anh về việc « đồ-hoa ».

Suốt năm ấy, tôi mua chất bón, mua giống hoa, triết thêm rất nhiều cành hồng, cắm thêm bao nhiêu là khóm cúc,... cái vườn ấy chẳng bao lâu rực rỡ đầy những bông hoa hương sắc...

Mùa đông năm sau, trước mấy ngày, em gái anh xuống chơi. Nàng độ 17 tuổi, người đều đặn, cũng cái cử-chỉ thẳng thắn, giống đặc, nhanh nhẹn, tự nhiên như người anh: cái đó có lẽ là di truyền,— nhưng tươi sáng và hoạt-dộng hơn nhiều: cái đó có lẽ là hoàn cảnh.

Ngày « đồ-hoa » năm ấy là chủ nhật.

Đã đề tâm giúp anh từ trước vào cái việc lạ lùng kia, tôi giậy từ sáng sớm, xuống vườn ngắt hoa. Sương móc thấm ướt áo, tôi thấy hơi lạnh, trạnh lòng nghĩ đến cái tâm sự đầy hoa mộng của người bạn láng giềng... Tôi bước tới giữa vườn thấy một đóa hồng nhưng mà say mê, ngẩn ngại,... Tiếng động nhẹ sau lưng: ngoảnh lại thì ra nàng. Tay sách hai cái rổ mây, nàng tươi tắn bao tôi:

— Em vừa sang tìm anh thì thằng nhỏ bảo anh đã xuống vườn. Anh hái làm gì nhiều hoa và sớm thế?

— Cô tìm tôi? Có việc gì? Tôi hái cho anh ấy đây mà.

— Ai bảo anh biết? Em tìm anh cũng chỉ vì việc ấy. Em định sang xin phép anh hái rõ nhiều hoa ở vườn cho anh em.

— Không ai bảo tôi cả. Vì ở với anh ấy đã năm năm, tôi đã nhớ được cái ngày này, nhưng vẫn chưa hiểu tại sao lại có ngày lạ hàng năm ấy. Tôi tạm biết đó là một ngày kỷ niệm đáng buồn thấy anh ấy ít nói, nên không tiện hỏi. Cô là em, chắc biết hơn?

— Vâng...

—

— Nhưng em cũng chỉ biết qua thôi, người yêu của anh em mất vào ngày hôm nay. Đã chín mươi năm trước, anh em mới ở Pháp về, vừa dạy ban tú tài ở trường, vừa dạy âm nhạc ở nhà. Con ấy là học trò của anh em cả hai lớp ấy, yêu anh em được ít lâu rồi mất. Từ đấy anh em thôi dạy đàn, và hàng năm lại có ngày « đồ hoa » đáng thương này.

— Cô xuống chơi cũng vì ngày đó ấy phải không?

— Không, em xuống vì việc khác. Thấy em bảo mang chân mới ra cho anh em. Mọi năm còn giữ học. Năm ngoái em đỗ Brevet Elémentaire thấy em bảo thôi học, về nhà quê học chữ nho và trông nom ruộng nương.

Chúng tôi sách những rổ đầy hoa lên gác, thì gặp anh ở nhà tắm b róc ra, tay lắc lư cái khăn mặt với một dáng điệu rất nề oải. Anh theo gót chúng tôi vào nhà, ngồi yên lặng nhìn em xếp đặt...

Tôi sai thằng nhỏ đi mua rất nhiều hương đốt cắm khắp mọi nơi, rồi chào anh về nhà.

Canh khuya đêm ấy, vẫn như mọi năm, tôi lại nghe thấy những đường tơ như xé lụa... Tôi thao thức suốt đêm không ngủ, thì vừa tảng sáng, anh đẩy cửa bước vào, hai mắt đỏ ngầu.

— Anh đã suốt một năm giờ giống hoa vì tôi có phải không? Tôi xin cảm tạ tấm lòng săn sóc ấy. Người yêu tôi, vì hương hồn đêm qua có về được ắt cũng vui lòng, vì những bông hoa đầy chân thành ấy nó khác xa với những bông hoa vô tình của những gánh hàng rong.

— Mỗi năm ngoái, tôi mới nhận thấy nỗi lòng anh, và từ nay xin chăm chút vun giồng hơn để giúp chút tình anh. Mấy năm trước tôi quả vô ý không biết thật, nhưng vì anh có nói gì cho tôi được rõ đâu?

— Nói cho anh rõ nào có ích gì. Tôi thường không muốn người khác buồn lây vì việc riêng tôi. Bởi thế tôi giữ kín đáo cõi lòng; nhưng tự anh đã thân yêu tôi, săn sóc đến việc riêng tôi, thì sự lễ phép và sự biết ơn lại chính ở chỗ nên chia sẻ vui buồn với người đã thành thực muốn chia nỗi vui buồn với mình — Vâng, tôi sẽ nói qua cho anh biết.

Chiều hôm ấy, anh chấm bài cho học trò sớm rồi sang bên tôi:

Tôi nay đương lúc nhớ nàng, nhắc lại truyện nàng với một người có ý săn sóc đến việc nàng tưởng cũng là phải.

— Tôi mười năm trước, ngày đi dạy chữ, tối lại về dạy âm nhạc. Tôi chăm chỉ cần thận lại có tài nên đông học trò lắm. Những tiền dạy đàn tôi thu một tháng tới bốn năm trăm. (Còn nữa)

PHAN QUANG-ĐÌNH

DOCTEUR HY

91, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH

HOA - LIỄU BỆNH ĐÀN - BÀ

Thanh-niên tri-thức hoạt-động

Tủ sách truyền bá tân y-học

Ban y-học Tổng hội sinh-trường Đại học mới cho xuất bản những tập giấy in các bài nói về những bệnh truyền nhiễm thường có ở xứ ta, cách nhận xét bệnh, cách chữa chạy và cách phòng bị. Lời rất giản dị và viết bởi các sinh viên ban y học, các bác sĩ đã nhiều kinh-nghiệm. Một điều đáng chú ý thêm là những tập đó đều phát không cho những ai muốn đọc. Không phải giải lời tất ai cũng nhận thấy rằng công cuộc ấy của các bạn sinh-viên trường Đại-học thực rất đáng khen và giúp ích rất nhiều cho dân chúng xứ ta phần đông đối với những bệnh tật đe dọa tính mệnh mình còn u u minh minh và hay tin dùng những thuốc láo của các ông lang băm.

Được lĩnh hội khoa-học Âu-tây nay đem ra truyền bá cho đồng bào các bạn trong ban tân y học đáng khen lắm, không hổ với cuộc trưng bày y khoa Pháp mới rồi ở Hà-nội...

Một công cuộc nữa...

Một người Pháp đã nói dân Việt-Nam có hai tai họa: tai họa các thầy lang băm và tai họa các tay thầy cò...

Ban truyền bá tây y học đã bắt đầu tiêu-trừ những hạng lang băm, một mặt những sinh viên ban Luật trường Cao-đẳng cũng nhận lấy việc tiêu trừ hạng thầy cò. Ban phổ thông luật học nhận viết giúp không lấy tiền tất cả các giấy má và trả lời bằng thư những câu hỏi về pháp luật trong các vụ kiện cáo. Vậy các bạn không am hiểu pháp luật, các bạn ở nhà quê xưa nay vẫn bị các thầy cò bắt nạt làm tiền, có việc kiện thưa hoặc giao thiệp với nhà nước nên viết thư cho ban Phổ-thông luật học ở hộp thư số 115 Hanoi. Các bạn sẽ được chỉ bảo tận tâm.

Báo khoa học

Quả nhiên các bậc thanh niên tri thức đã hết làm cao, nằm trong tháp ngà rồi, nên lúc này thấy hoạt động dữ. Chẳng riêng gì những thanh niên còn là sinh viên mới sốt sắng đem tài học của mình giúp ích cho đồng bào, những bậc tri thức phần nhiều đã « vợ đẹp con khôn » nay cũng chịu bận mình đem điều sở-đắc cho người ít học. Báo « khoa học » mà chúng tôi vừa nhận được số đầu có một ban biên tập rất danh tiếng như ông Hoàng-xuân-Hãn, ông Ngụy-Như, ông kỹ-sư Đặng-phúc-Thông v. v. .. Như lời tuyên bố, các ông có ấy đem khoa học phổ thông cho dân chúng. Việc làm đáng khen và thích hợp với tình trạng xứ ta hiện giờ lắm! Nên nói là trong ban biên tập ấy có hai bạn gái: bà Hoàng-xuân-Hãn và bà Phan-Anh. Ngay số đầu ta đã được đọc một bài của bà dược-sĩ Phan-Anh nhan đề là nghề bào chế có phải là một nghề buôn không?

Chúng tôi

không công bằng nếu...

Chúng tôi bỏ sót tờ Thanh-Nghị cả phần nghị luận và phần trẻ em cũng do một nhóm thanh-niên có thực-hc chủ trương

Không có những chuyện diễm tình, những bài hoa mỹ phù phiếm, tờ Thanh-Nghị chỉ bàn đến những vấn đề thiết thực, can hệ đến sự sinh hoạt tinh thần và vật chất xã hội. Lời lẽ xác đáng, và như đã nói, toàn do những bạn thanh niên có thực học viết. Tờ Thanh-Nghị phần nghị luận xứng đáng là một tờ báo bổ dưỡng trí óc. Số đặc biệt về kinh tế của tờ Thanh-Nghị vừa xuất bản có rất nhiều bài đặc sắc. Những chị em nào muốn tìm thêm tờ báo để học hỏi, chúng tôi khuyên nên đọc tờ Thanh-Nghị phần nghị luận.

Phần trẻ em của tờ Thanh-Nghị cũng được biết một cách rất thông minh. Chúng tôi dùng hai chữ thông minh gán cho tờ Thanh-Nghị trẻ em vì chúng tôi nhận thấy rằng có một vài tờ báo viết riêng cho trẻ em bố cục một cách rất ngộ nghĩnh, khiến người ta khó đọc, có cảm tưởng một ông nhớn xác, to đầu làm bộ ngóy thơ nhại tiếng trẻ con!

Lúc này các báo chí sách vở dành cho trẻ em đang đua nhau ra đời, tờ Thanh-Nghị, trẻ em đáng được kể vào những sách báo trẻ em hạng nhất.

TRINH

Từ 1er Février 1942

Giáo Sư LÊ-VĂN-LƯƠNG, Cử-nhân Anh-văn sẽ bắt đầu giảng nói Tiếng Anh bằng cách gửi bài lại tận nhà người học,

Phương-pháp rất mau nói được.

Cách học dễ-dàng.

Chăm các bài ra không tính tiền.

GIÁ: — 1 tháng 1\$50, 3 tháng 4\$00, 6 tháng 7\$50, 1 năm 13\$00
Xin gửi tem 0\$09 về lấy thẻ lệ và chương-trình:

M. LÊ-VĂN-LƯƠNG (Service B)

15, Rue de la Mission Hanoi

Những ai đã thất vọng với các cách học khác: xin thử học 1 tháng sẽ được hoàn-toàn vừa ý

VIỆC PHÒNG-THỦ QUỐC-GIA **bắt đầu từ' số bệp**

(Tiếp 'heo)

Cái giáo - dục của người mẹ phần nhiều là giáo-dục bằng tình cảm. Trong thời kỳ trẻ còn thơ ấu như thế là đủ. song đến lúc trẻ tới thời kỳ niên-thiếu thì như thế hãy còn khuyết-diểm. Phải có giáo-dục bằng lý trí của người cha bổ túc - vào. Nhưng nếu người mẹ là một người có tâm-hồn điều hòa cái tình-cảm nồng - hậu, lại có một ý-chí rắn rỏi, một học thức vững-vàng thì điều ấy không đáng lo mấy. Trong sự giáo-huấn con cái nếu chị em đã là người đủ tư-cách, lý-trí thì chị em càng phải tỏ ý xem xét không để cho chúng thoát-ly ảnh-hưởng mình mà vương phải ảnh-hưởng xấu-xa, tạp-nhập của xã-hội. Chị em phải in sâu vào não chúng cái tư-tưởng gia-đình là cốt trụ của quốc-gia, nhân-loại. Gia-đình là cái kho bác-ái, danh-dự bất-tận. Thiếu nó, nhân-loại sẽ thiếu thốn bao nhiêu cái thiêng-liêng, cao-quí, đẹp đẽ. Nhưng chị em cũng chớ quên tập cho chúng cái tính xả thân, hy-sinh tuyệt-dịch mà các đảng giáo-chủ, các bậc anh hùng đã từng biểu-lộ.

Đem các bản ngã cao thượng của ta mà sáp nhập vào cái bản-ngã của dân-tộc, ấy là điều hy sinh đích đáng của một người công dân. Không sống bằng cái « ta » nhỏ hẹp mà sống với cái hồn đại-hùng vĩ của nước nhà, không đoái hoài đến cái hạnh-phúc đê-tiện của riêng

mình mà chỉ mưu cầu cái hạnh phúc to-tát sáng-lạng của tổ-quốc ấy là nguyên-tắc đề chị em dạy con cái lúc trưởng-thành. Tóm lại là do gia-đình giáo-dục, chị em phải đào-tạo nên một thể-hệ mới, mới với thời đại mới với thiên-chức, với khuynh-hướng.

Công phu đào-tạo ấy, chị em càng tỏ-rõ bao nhiêu thì chị em càng cao quý bấy nhiêu. Chị em có nhận rằng: công việc chị em làm thì chỉ trong gia-đình mà ảnh-hưởng lan rộng khắp xã-hội không?

Hiện giờ, ở ta hơn ở đâu hết, luân-lý điều-tàn, phong-tục bại-hoại đến mức, nếu không nhờ sức cải tạo của chị em trong gia-đình thì lấy đâu mà chấn-chỉnh lại quốc-hồn quốc-túy. Thường lệ gia-đình giáo-dục đi cặp với học đường giáo-dục, nhưng ở đây ta chỉ có quyền nói gia-đình giáo-dục thôi.

Trong sự âm thầm lặng lẽ của gia-đình, chị em sẽ đào tạo cho nước nhà những bậc vĩ-nhân, tài-trí, lỗi-lạc, để chấn-hưng tổ-quốc. Trong lúc chị em phụng sự nước nhà chị em còn phụng sự cả nhân-loại nữa. Chị em sẽ công hiến cho nhân loại những người sẽ đem tài trí mà nâng cao nền văn hóa nhân loại. Địa vị chị em ở gia đình há không hệ trọng lắm ru?

(Còn nữa)

Duy-nhất Quốc-Luyện

BO BIÊN TẬP

TUẦN BÁO

Dàn - Bà

đương gắng sức để cống hiến mọi gia đình 1 tập báo

MỸ-THUẬT

VUI VẺ, ÍCH LỢI

đề đọc trong

dịp đầu xuân

dàn bà

SỐ

**MÙA
XUÂN**

1942

sẽ là một tập báo

YÊU QUÝ

CỦA MỌI GIA-ĐÌNH

TRONG

NHỮNG

G I Ờ

Nhung Lua

Những chìa khóa...

(Tiếp theo trang 4)

5.) Nhớ tên mọi người

Hai người gặp nhau, nhìn nhau bờ ngõ, quen đấy mà không nhớ tên nhau. Sự đó tỏ rằng trong thời gian xa cách đôi bên không hề nhớ đến nhau lần nào. Bạn thử tưởng tượng xem nổi tiu nghỉu ngược ngùng của một người lâu ngày mới gặp bạn tới chào hỏi bạn mà bạn cứ chỗ tay lên chân ngạc nhiên:

— Quái tôi không nhớ bà là ai đấy!

Trái lại, người ta sẽ sung sướng vui thích, tự tưởng mình vẫn còn được ghi trong trái tim của bạn, nếu bạn vốn và mừng rỡ gọi ngay tên người ta ra... Hoàng-hậu Mary ở Anh được dân chúng mến chính là ngài đã nhớ tên nhớ mặt tất cả các ông xã trưởng những thành phố bên Anh, dù có người Hoàng hậu gặp một lần rồi cách hai mươi năm sau mới lại gặp lại. Nã-phá-quân Hoàng đế được quân lính yêu mến cũng vì có cái trí nhớ lạ lùng đó.

Gặp tên lính nào một lần biết tên rồi thì sau này gặp lại ở chỗ ba quân đông đúc ngài cũng beo tai mà gọi ngay được tước danh ra!

6.) Chú ý đến chỗ đặc sắc trong cá nhân của mọi người

Làm cho người khác thấy rằng họ có những điều đặc sắc, họ có vẻ quan trọng đấy. tức là thu phục được ngay cảm tình của họ. Xét theo tâm lý, một đứa trẻ nghịch ngợm quá quắt là cốt để cho người lớn phải để ý đến nó. Người lớn cũng không thoát khỏi cái tâm lý ấy vì vậy nhiều khi muốn được người khác chú ý, người lớn cũng làm ầm sự tức cười. Ví như một ông mới được thưởng thụ một huy chương cho rằng báo chí và tiệp khao chưa đủ để mọi người biết giả cách đến ngay sở cầm trình rằng tấm huy chương bằng vàng của mình bị mất cắp. Báo chí lại đăng một lượt. Người quen thăm hỏi. Vậy bạn nên khen ngợi những đặc điểm của người khác mà họ lấy làm vinh dự.

7.) Chiều dài sở thích của người khác

Nên biết những sở thích của từng người mà chiều dài. Một người thường dân được vua Victor Emmuaunel tiếp chỉ vì người đó đã khéo kiếm được dâng vua 1 chiếc tem bâu (vua Victor ham chơi tem)

Xứ ta cũng có chuyện ông quan rất trọng phép nước mà đã ăn giảm một kẻ phạm tội chỉ vì thân quyến kẻ ấy đã dò biết vị quan đó thích ăn sồi, sỏ, làm một bữa sồi sỏ thực ngon đến biếu.

8.) Chơi thể thao

Trong các cách để gây tình bằng hữu thì sự chơi thể thao là một cách đem lại cho ta nhiều bạn và những bạn tốt hơn cả. Vì những người bạn đó đã cùng ta chịu chung những quy củ, kỷ luật của Thể Thao. Cái tinh thần của đoàn thể kết hợp càng được phát triển và cổ vũ.

9.) Để cho người ta nói chuyện của người ta

Trong một đám đông, bạn mà nói chuyện rằng bạn vừa bị qua một cơn ốm nguy hiểm thì bạn sẽ thấy những người khác thế nào cũng có « một cơn ốm nguy hiểm họ đã thoát khỏi » để kể lể cho mọi người nghe. Ai cũng thích nói đến mình. Để cho người ta nói và người ta sẽ quyến luyến mình vô cùng!

10.) Đừng nói xấu cái nơi bạn đang ở

Bạn sẽ bị người ta xét đoán một cách không tốt

11.) Đừng chỉ trích ai một cách thô lỗ

Làm cho người khác xấu hổ thành lỗi bịch ở chỗ đông người đó là gây sự thù oán! Trái lại biết cách đàn giải hai người sắp đánh nhau, biết chữa thẹn cho người khác, bạn được người ta quý mến.

THEO DALE CARNEGIE

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được cuốn « Deux hommes honnêtes » loại sách nhi đồng do nhà MAI-LĨNH xuất bản giá 0\$10 xin giới cùng bạn đọc.

TRÀ LỜI ĐẸP

CÔ MỘNG LAN - TINH - TÚC. — Cứ mỗi tối trước khi đi ngủ ngâm chân, tay vào nước có pha phen chua, hoặc muối, độ một tháng sẽ hết bệnh đồ mồ hôi.

CÔ LAN PHƯƠNG. — SAIGON. — Nếu da khô thì dùng lait d'amande douce làm lait de beauté, da sẽ mịn và trắng. Thứ đó ở ngoài này có hai giá, 1) 2\$60 một trăm grammes làm ở đây không được tốt lắm. 2) 10\$00 một trăm grammes, rất tốt, do tận Mỹ-châu gửi sang. Muốn mua thứ nào gửi tiền chúng tôi, mua dùm.

CÔ THÁI BẮC - NINH. — Cứ về mùa rét tôi ngứa, gãi sanh ra mụn nhỏ lẫn tẩn, đó cũng là một chứng bệnh ở ngoài da. Lấy xà phòng trắng rửa sạch rồi mua thuốc Végébom của bác sỹ Miot mà bôi. Vài ngày khỏi. Có tiền nên uống thuốc thanh huyết.

BÀ BÍCH HÀ SƠN TÂY. — Răng sâu vì hai lẽ. Một là răng dễ bần, những miếng đồ ăn cò lại thối ra làm răng sâu. Lẽ thứ hai là do máu xấu. Răng hàm bà hồng như cái cối, nên về Hanoi đến bác sỹ chuyên môn chữa. Người ta sẽ nạo hết chỗ sâu và gắn si măng vào. Chỉ trừ khi nào không có thể vá được người ta mới nhổ

BÀ BÁCH. — Chỗ dưới mắt bị sưng như thế từ hai năm nay do ngã sinh ra cần phải chiếu điện để coi xem xương có rập không. Nếu nó không đau thì là thành tật rồi, nhưng nếu đau thì khuyên bà nên chiếu điện ngay lập tức.

CÔ THÚY-KHANH — Hãy lấy lại d'amande douce dùng làm fond de teint thì vừa mịn mà da lại đẹp. Mũi bóng nên dùng lait de co-combre làm lait de maquillant thì da mũi sẽ mịn.

CÔ PHONG VÂN (Huế) Dùng Végébom của bác sỹ Miot. Mua ở hiệu thuốc tây.

CÔ AN-PHÚC. — Mua một cái khăn châle hạng thường chỉ mất chừng hơn 2p 00, có thể làm đồ mùng được rồi. Chúng tôi không buồn ngọc nữa,

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

nào thương yêu bà như xưa, hẳn sẽ khinh bà.

Còn sự thú thực với chồng bà cũng rất nên dè dặt. Ngô gặp người chồng không minh xét, đa nghi, bên ngoài tuy bênh vực, bà thấy nhưng vẫn lấy cuộc tình trước của bà làm niềm, tình vợ chồng không còn sáng láng thanh thoi như trước nữa. Nếu bà làm thế nào vẫn dấu được chồng, mà vẫn sử dụng một cách cho V. phải phục và theo đuổi thì hơn.

Ví dụ, V. là người khá, bà có thể viết riêng cho V. một bức thư bày tỏ rằng bà không phụ bạc V. mà chính V. đã cư xử vụng. Sao có ý định lập nghiệp để mưu lợi phúc cho bà mà lại cứ im lặng bất tâm như thế? Nay bà đã thành gia thất rồi V. nên lấy lòng quan tâm đừng theo đuổi bà nữa. Về hôn phận làm vợ bà không thể nào nghe theo V. được và bà không còn trách nhiệm gì về những sự cuồng dại của V. dọa là n. Lời lẽ bức thư nên đoạn chính rõ ràng và quyết liệt phòng rằng chuyện võ lờ ra lá thư ấy đến tai chồng bà, ông không thể buộc tội gì cho bà được.

Cư xử thế cũng có nhiều điều nguy hiểm lắm... Xét ra V. có thể làm liên và dụng tâm quấy rối bà hòng một chút ân huệ ám muội của bà thời bà lại nên thú thực cả với chồng là n. Thà tự bà thú thực với chồng để chồng « giao thiệp với V. còn hơn là để câu chuyện tự đến tai chồng bà ! »

Khóa sổ cuộc thi Đàn-bà

Theo lời tuyên bố ở số 130, đúng chiều ngày 31-12-41 chúng tôi đã khóa sổ cuộc thi : « Một người đàn-bà Việt-Nam kiểu mẫu ». Bởi là một cuộc thi rất khó nên trong số 30.000 người đọc số đặc-biệt chỉ có 581 bạn dự thi. Chấm gần 600 bài ít nhất là một tháng mới xong, vậy chúng tôi quyết định tuyên bố kết quả cuộc thi ấy trên số Mùa Xuân đàn-bà sắp tới. Các bạn hãy đón coi.

T.B.Đ.B.

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây, vậy xin cảm tạ : Cô Đào thị - Lý (Bần - Yên - Nhân) cô Hoàng - ngọc - Thiệu (Kiến - An) cô Lê-Mỹ (Linh - Cẩm) M. le Résident maire (Dalat) bà Trần - quý - Thiên (Bắc-Liên) bà Nguyễn văn - Huân (Saigon) bà Nguyễn trọng-Du (Phan Ri) bà Tiến và ông Đào - trí - Uẩn (Phủ-Lý) bà Đỗ quốc-Bảo (Lai-châu) ông Trương-quốc-An (Bắc-Liên) ông Lê - đình - Uy (Yên-Bay) cô Lê-thị - Trang (Binh - Định) bà Thái - quý (Qui - nhơn) cô Bạch-Tuyết và cô Nguyễn thị - Quán (Thanh-Hóa) cô Lê - Hồng và cô Minh-Nguyệt (Đồng-Hới) cô Mông Lan (Tĩnh-Túc) ông Lê - văn Giàu (Thủ-đầu-một) M. le Resident (Tou-rane) M. le Résident (Đồng-Hới) ông Minh-Đức (Thái-Bình) cô Kim-Tài (Vũng Liêm) Cô Bạch-Tân (Nho-quan) Bà Đặng Thu (Bắc-Ninh).

Bà ĐỖ QUỐC-BẢO (Lai-châu) hạn báo của bà đến 22-9-42 mới hết.

Ông TIỀN VĂN - QUANG (Thủ-

Những tệ hại của tính tình phụ nữ

(Tiếp theo trang 4)

cho mình hay, không dấu diếm một mảy may những chuyện lòng, những công việc riêng của người ta, và họ cũng không ngần ngại gì mà không kể cho kẻ khác những việc của mình. Họ là người trống rỗng, giàu lòng khoe khoang. Họ là người nhẹ dạ hay kinh phù, không biết giữ kín những tư tưởng đáng giữ kín, đáng để riêng cho lòng hiểu một mình. Tính khoe khoang ấy khiến họ nói và nói rất nhiều, không suy nghĩ, không ưu tư, không phán đoán. Đây, ảnh hưởng của sức mạnh tính thần thiếu giáo dục hoàn toàn và qui củ.

Nguyễn-Bý

đầu-một,). - đúng hạn báo của ông đến 15-2-42 mới hết, số 133 sẽ gửi sau, vì hết cả.

Cô VÊ - THI - AN (Binh-Định) báo của cô kể từ số 136 ra ngày 2-1-42

Cô ÁI CỤC (Bắc-ninh) tiền báo cô gửi trả có nhận được, có gửi báo, sau cứ thấy cô gửi trả lại.

CÔ THANH LIÊN HẠ HÒA. - Còn con , ai không nên ra chốn công môn thừa kiện làm gì ! Việc trừng phạt kẻ nọ cô nên nhờ bà thân sinh ra cô thì hơn

Mùa cưới

Các bạn gái sắp về nhà chồng, các bạn gái đi phù dâu còn đợi gì không lại nhà :

QUÊ HIÊN

36 - HÀNG BỒ - HÀ NỘI

Đề đóng một đôi giày đẹp đúng kiểu mà lại rẻ.

Ở hội chợ năm nay

Năm nay ai đi hội chợ cũng phải đặc biệt chú ý đến những kính của người Việt-Nam ta chế vì nó sáng không kém kính Âu-mỹ. Nó sáng tại người lau nó bằng

Blanc d'Annam

có bán tại An-hà 13 rue du Cuivre Hanoi

Bồi-Nguyên Tiết - Trùng

Di nọc bệnh phong tinh
đàn bà thì sinh bệnh khí
hư, kinh - nguyệt không
điều, chậm đường sinh-
dục, thân thể cứ mỗi
ngày cứ gầy yếu mãi đi,
đàn ông thì sinh bệnh
thận hư di mộng tinh,
kém trí nhớ, tinh thần
mỏi mệt...

Muốn chữa khỏi chỉ
nên dùng « BỒI NGUYÊN
TIẾT TRÙNG » của nhà
thuốc THƯỢNG-ĐỨC, thì
được tiết nọc hẳn, mà
chóng lại đường sinh-dục.
Giá 1\$50 một hộp, 8\$ sáu
hộp. Nhẹ 1, 2 hộp, nặng
5, 6 hộp là cùng, Dùng
hết 2 hộp thì đã lên cân
và khỏe người.

THƯỢNG ĐỨC

15 Mission (Nhà chung)
Téléphone : 1629. Hanoi

Có trường dạy thuốc
không lấy tiền

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất
đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên
giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để
biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT **NGỌC - DUNG**

SỐ 32, NÉGRER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua
hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

MÙA CƯỚI ĐÃ TỚI

Các bạn gái còn đợi gì không đến

LONG-HUNG

11 Rue Coton Hanoi

mà trọn những đôi GIÀY KINH kiểu tối tân làm tăng vẻ yêu
kiều của các bạn. Nhà Long-Hung có riêng xưởng may chế những
thứ giày đó ở Huế nên chỉ có GIÀY KINH LONG-HUNG
là VỪA ĐẸP, VỪA BỀN

LONG HUNG

lại bán cả mũ feutre, cravate thượng hảo hạng
với một giá rẻ đặc biệt

Các bạn trai tới mua mau kéo hết

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi
nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem
phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh
sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là
một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra
máu, đầu nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00
và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vaesaigne Tân đình - Saigon

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay
Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên
kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

CERTIFICAT CỦA CÁC BÀ ĐỖ CÓ BẰNG TỐT NGHIỆP Ở HANOI VÀ HAIPHONG KỶ

Chúng tôi công nhận thư « RUỢU CHỒI HOA KỶ » dùng để soa cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thứ PHẤN soa rôm « CON GÀ » khi tắm xong, chấm vừa trắng vừa lặn rôm k ỏi ngứa lại thơm nhiều.

Chúng tôi kính nghiệm là tốt nên ký dưới này để các bà khi làm sản dùng thử mới biết kiến hiệu thực.

12 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Nguyễn-thị-Đắc Bà Lê-thị-Tiến Bà Nguyễn-kim-Minh Bà Lương-thị-Khang Bà Ngô-thị-Nhung Bà Nguyễn-thị-Đoàn Bà Ngô-thị-Dinh Bà Đỗ-thị-Liên Bà Trương-ba Thanh Bà Nguyễn-thị-Lan Bà Nguyễn-thị-Nguyên.

10 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HAIPHONG ký:

Bà Joséphine Bà Trương ký-Tiến Bà Louise-Tân Bà Phạm-thị-Lan Bà Lê-thị-Bà Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Lê-thị-Ngân Bà Lê-thị-Ngà Bà Nguyễn-thị-Phượng Bà Nguyễn-thị-Thừa.

THUỐC
HỒ
CON CHIM

Gia truyền thần dược

HO ĐỒM
HO GIỎ HO KHAN
HO GÀ

Người lớn, trẻ - con ho
cổ đờm nhiều chỉ ngâm
một lúc thấy long đờm
giế chịu hoặc khỏi ngay
Bao to uống 4 lần: 0^h30
Bao bé uống 2 lần: 0^h15

Hỏi ở các nhà ĐẠI LÝ
PHÒNG TỊCH CON CHIM
Khắp Trung, Nam, Bắc-Kỳ

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG-KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy. Thứ nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ \$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng Bồ Hanoi hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

MUỐN CÓ

Nhà lâu, ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Nhan sắc chi
đã tàn tạ rồi đó!

Hãy nghe em má
uống

Chức Long hoàn
đi!

1 viên Chức Long hoàn bằng 10 thang thuốc bổ.

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ * Établissements VẠN-HÓA N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp dần sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thuốc cho đàn ông, đàn bà khác nhau.

Imp. Lê-Cường, 75 Rue des Panoramas Hanoi

Le Gérant: Lưu-thị-Yến dñe Thụy-An

W. M. M. S.